

Úvod

Podzim 6 V.K

Narkesh - divočina hraničního území držav Koalice

„Otec říkal, že nejsi čestný muž.“

Pravdou tedy bylo, že přesněji řval něco o zasraných prasácích a že mu vlastníma rukama utrhne...no, vyjádřil se poměrně jasně. Jenomže otec byl daleko, a protože měl zlomenou nohu ze rvačky v hospodě, s karavanou musela jet sama. Taková smůla. Stejně to byla vlastně jeho vina. Kdyby nepil a pak se nerval, nic by se mu nestalo a její nevinnou duši by Daniel nesvedl. Ačkoliv o duši tu nejspíš taky tak úplně nešlo.

Pohledný mladík v modré kazajce už toho začínal mít právě tak akorát dost. Musel se vláčet v karavaně se zbožím cechu do nějaké bohy zapomenuté díry, navíc tu byli už čtvrtý den a Katja ho pořád vodila za nos. Občas se v něm ozval tichý hlásek svědomí, že on to tak dělá vždycky, ale to nebylo totéž a Katja nebyla tak blbá jako ty ostatní vesničanky. Oba dobře věděli, o co jim jde a Elrath jim odpustí později. Což se na druhou stranu nedalo říct o jejím otci. Vesničan nebo ne, vidlema to bolí od každého, a když se jednou opovážil přes práh domu, minuly ho jen velmi těsně. Měl toho dost.

„Jistě že nejsem čestný muž, jsem obchodník. Ožebračuju vdovy a žeru děti.“

Katja se zvonivě zasmála. Ať chtěl nebo ne, přece jenom na ní něco bylo. Ani si nevšiml, že při vzájemném pošťuchování zašli už docela hluboko do lesa. Nebyly odsud dokonce ani vidět ohně karavany. Což o to, za normálních okolností by to bylo ideální, ale tady... Nikdo nevěděl, kde vlastně tyhle lesy končí, ani co v nich žije.

„Pojď zpátky Katjo...“

„Bojíš se? Můj hrdino...“

„Ale nebojím, prostě mě to jen už nebaví...“ Neznělo to přesvědčivě.

Katja na Daniela vyplázla jazyk, znovu se zasmála a zmizela za nejbližším stromem.

„Katjo!“

Chybělo mu už jen vytí vlků. A...jako na zavolanou. Tohle už přestávalo být jen strašidelné, tady začínalo jít o život.

„Katjo! Okamžitě pojď sem, nebo přísahám, že tě tady nechám!“

Nic. Jen klid, určitě ho oběhla a za chvíli bude v táboře. To by jí bylo podobné. Vytí se ozvalo o něco blíž. Je to přece chytrá holka... Daniel se otočil a svižným krokem vyrazil zpátky.

Když dorazil na dohled ohňů, byl celý podrápaný od větví, rozcuchaný a ušpiněný, jak za běhu několikrát upadnul. Hlavně klid a nedat na sobě nic znát. Katju najde ráno, jak ji zná, bude čekat u některého ohně a všichni se mu vysmějou, že se bál sám v lese. To tak. Dovlekl se ke svému vozu, vlezl dovnitř, zabalil se do přikrývky a takřka okamžitě usnul. Někdy by ji zabil, ale něco na ní přece jenom bylo...

Ráno Daniela probudil nezvyklý ruch. Chvilí mu trvalo, než si uspořádal rozespale myšlenky. Zpanikařil. Přepadení! Ne, blbost, vždyť bylo světlo a neslyšel zvuky boje. Co se to sakra zase dělo? Vydrápal se z přikrývky a napůl vyskočil, napůl vypadl z vozu. To už se k němu hnál jiný obchodník a třásl s ním, jak kdyby na něm rostla jablka.

„Je mrtvá pane! Strašnej pohled. Musíme se hned vrátit a ohlásit to...to přece nejde...“

Muž byl evidentně rozrušený, nebo mu snad rovnou přeskočilo. Vtom Danielovi v hlavě s hlasitým cvaknutím všechno zapadlo.

„Kde? Mluv chlape, sakra!“

„Tam...tam v lese!“

Víc Daniel slyšet nepotřeboval. Jak běžel, stačil si ještě povšimnout, že doslova celý tábor je vzhůru nohama, tady končila sranda. Cestou potkal několik dalších obchodníků i ozbrojenců, kteří přicházeli z lesa. Pár ženský brečelo, seržant stráže blbl do křoví. Tohle nebylo dobrý, tohle začínalo být fakt špatný.

Konečně se dostal na malou mýtinu, kterou ale nepoznával. Kromě lidí po obvodu ho do očí udeřilo hlavně, co se nacházelo uprostřed. Vypadalo to jako...zlomený pilíř, obrovský kamenný zašpičatělý pilíř. Obelisk! Byl částečně zarostlý, velké kusy ho chyběly, jak se na něm podepsal zub času a malby na stěnách byly už jen stěží viditelné. Jacto, že ho předtím neviděli? Jeho další myšlenky však docela zatemnilo, co uviděl pak. Několik sáhů od základny obelisku ležela Katja. Nebo spíš to, co z ní zbylo. Teď už chápal blábolení toho chlapa. Dívka vypadala jako vysušená mumie, jako by z ní něco vysálo život, mládí a snad i samotnou duši. Její šaty byly potrhane a země kolem rozrytá, jako by se něčemu bránila. Ale proč nic neslyšeli? Pata obelisku byla navíc poškozená, jako by...jako by něco monolit roztrhlo zevnitř. Danielovi se udělalo zle. A uviděl před sebou přízrak bolestivé smrti vidlemi.

Jaro 7 V.K.

Sigil - Grimheim - hlavní město Tor Myrdal

Přikrytý tlustou vrstvou kožešin Erling podřimoval na svém loži. Cítil, jak se mu do kostí vkrádá chlad a sám nejlépe věděl, že jej již zanedlouho čeká jeho poslední cesta. Byl připraven. Navštívil nespočet známých zemí, mnohokrát vedl výpravy do míst, kam se ještě nikdy nevydal, žil dlouhý a plný život. Neměl však dcer ani synů, protože neměl ani ženu, s níž by je kdy mohl zplodit. Jen nerad se kdy zdržoval na jednom místě, nehledal důvody proč se kam vracet. Netoužil, aby jednou někdo želel jeho smrti. Věděl, že přesto však nebude zapomenut a to mu dodávalo klid. Samotný král dlel několik hodin se svým přítelem a oba věděli, že je to naposledy. Neloučili si, protože se, až nadejde čas, jistě opět setkají v síních Arkathových. Zbývala však ještě poslední věc, kterou musel vykonat. Vzápětí se ozvalo několik úderů na masivní dveře a do místnosti vešel člen královské stráže.

„Pane, tvůj host dorazil, přeješ si jej uvést?“

Erling v trpaslíkově hlase nezaznamenal ani stopu po nesouhlasu nebo odporu k jeho, jak jej strážce označil, hostu. Železná disciplína v řadách těch nejlepších z nejlepších nikdy nebyla prázdným pojmem. Krátký záchvat dusivého kašle na chvíli přerval nit jeho myšlenek, ale strážce trpělivě vyčkával.

„Ať vstoupí...“ vydechl Erling konečně.

Strážce nato poodstoupil, aby nechal hosta vejít. Černé roucho, zdobené množstvím krystalů jako střípky ledu, jen zašelestilo, když téměř neslyšně vplul do místnosti. Kostěné prsty rukou uvolněně propletené před tělem, musel se ve dveřích poněkud sehnout, aby mu obruba nesrazila lesklou korunu jako z temného skla, která seděla na lebce, rámované šedivými vlasy. Vstoupil Korlagon, rádce královny Ornelly a nejmocnější čaroděj Hereshe. V prázdných očích důlcích jako by poskakovaly modré plamínky, když se pomalu rozhlédl a nakonec zahleděl na samotného Erlinga. Poté beze slova sklonil hlavu na vyjádření své úcty a starý trpaslík jeho gesto opětoval.

„Ponechej nás nyní o samotě.“ pokynul strážci, který beze slova uposlechnul a dveře se za ním zavřely.

Oba přítomní setrvali chvíli v mlčení, než Erling znovu promluvil.

„Jsi překvapen, pane?“

„Nestává se často, aby umírající volali ke svému loži nemrtvé... U jiného bych čekal, že bude chtít poznat tajemství věčného života, bude prosit, abych jej zachránil... Ale ty ne...nemám pravdu?“, lichův hlas zněl tiše, ale jasně.

„Nebojím se smrti, čaroději. Ale přísahal jsem a nechci obtěžkat svou duši tím nejtěžším hříchem.“

„Přišel jsem z úcty k velkému muži v malých řadách našich spojenců. Teď jsi však probudil moji zvědavost. Co je to za přísahu, že voláš právě mne? Proč si volíš neživého mezi živými? Proč neznámého před přítelem?“

Erling se unaveně pousmál.

„To nebylo moje volba. To ona...“

Oči obou, trpaslíka i licha, se vzápětí setkaly na vysokém bidle stojícím v rohu komnaty, na němž pospávala velká bílá sova.

„Bude mi chybět...moje věrná přítelkyně. Kdysi mi zachránila život. A smrt si teď přišla pro svůj dluh. Chraň Trollingu, braň ji a pečuj o ni, jinak přísahám, že se navrátím z Arkathových síní, abych sám rozdrtil kladivem tvoji lebku na prach, neživý. Není tím, čím zdá se být...“

A pak starý trpaslík vyprávěl lichovi příběh, který tak ani na smrtelné posteli nesvěřil živé duši...

Jaro 7 V.K. - přibližně těže doby

Narkesh - hvozd Irollan

Zatímco slunce líně putovalo po obloze a jeho záře zalévala květinový palouk, princezna Eruina odpočívala ve stínu korun stromů, opřená o kmen jednoho z nich. Svě šaty už dávno vyměnila za jednoduché fialové roucho. Tady už nebyla u matčina čarodějnického dvora, tady byla...svobodná. Ač dobře věděla, že sám hvozd střeží každý její krok. Ale lesní elfové se k ní chovali vlídně, přinejmenším v rámci možností, ačkoliv pro vlastní blaho Eruinu drželi stranou některých skupin, kterým se jen těžko dal zazlívát poněkud...kritický pohled na její rod. Nebyla vězněm, mohla odejít. Jenom kdyby bývala měla kam. Ale co na tom záleželo, po tom všem.

Najednou už nebyla sama. Nemusela ani otevírat oči, neboť se svým neočekávaným společníkem již měla dříve tu vzácnou čest. Navíc, nejspíš by se jí stejně neukázal a své smrtelné tělo ztratil již před lety...

„Tieru...“ pravila jen tichým hlasem.

„Vidím, že čas vskutku neotupil tvé nadání, princezno.“

Mlčela...jistě nepřišel jenom tak.

„Tvá matka si přeje tě vidět...“

„Ale já ji vidět nechci...“

„Jaké překvapení...princezno.“ zaznělo skoro pobaveně.

„Jenom kvůli tomu jsi přece nepřišel...“

„Ne...to vskutku ne. Měla bys vědět, že jsem tvé matce dal své slovo, že zachráním její dceru, kterému jsem také dostal. Ale chránit na tvé cestě tě dál nebudu.“

„Budeš mi bránit?“

Nastala chvíle ticha.

„Ne. Můj rod si musí zvolit vlastní cestu. Ale varuji tě, neboť je to tvůj život, který je v sázce. Hraješ hru, jejíž důsledky si, mladičká, nedokážeš ani představit. Zaplatila jsi za zločiny své krve. Možná víc, než sis sama zasloužila.“

„Proč mi vlastně pomáháš?“

„Protože takoví jako já, jen těžko zapomínají. Na dobré muže, ale i na zločiny, na pomstu. I příroda dokáže být krutá, princezno.“

„Ještě jednu otázku...“

„Jenom jednu?“

„Proč mě neoslovíš jménem?“

„Ty nevíš?“

„Dokázal bys mě zabít, ale tohle bys neudělal?“

„Nikdy...“

A pak byl zase pryč. Beze slova rozloučení. Její neviděný strážce jí přišel dát poslední sbohem, než se do země vsákne krev. Ale čím bude...?

Léto 7 V.K.

Narkesh - tundra za severní hranicí držav Koalice

„Pohni! Dělej!“ křikl mohutný zarostlý muž na svého opožďujícího se kumpána, zatímco sám už seskakoval z kamenitého svahu, uhýbaje přitom všudypřítomným stromům.

Podle množství bolestivých nadávek se pro většinu bandy sestup přitom neobešel bez zranění. Ale pořád byli naživu...tedy alespoň tihle. Beztak je všechny vzal čert, teď už to bylo každý sám za sebe. Takovej to byl dobrej plán. Karavany tady na sever putovaly jen zřídka a poslední dobou byly dobře střežené. A pak od práskače v jedné z expedic do divočiny dostali typ na jeskynní chrám, kam místní divoši přinášejí oběti svým božstvům. Stačilo už jen přesvědčit pár dalších chlapů z posádky. Kapitánovi prostě nic neřeknou, taková malá bokovka na přilepšenou, když už tady museli tvrdnout, kdo by jim to mohl mít za zlý. Několik dnů cesty, pak až najdou jeskyni, vzltnou tam, něco postřílejí, poberou co má nějakou cenu a vrátěj se, ještě než vzducholod' podle plánu zvedne kotvy. Co by se tak mohlo pokazit? Kurva všechno! Divoši je jednoduše předběhli, když v noci přepadli jejich vlastní tábor. Půlka bandy zařvala hned, část někde ve tmě ztratili a ty bestie měli pořád v patách. Tohle nebyli žádní tupí orkové, tihle to měli všechno promyšlený a nelekli se zapálenýho klacku. Aspoň že už svítalo. Zezadu se ozval výkřik.

„Do hajzlu... Zalehnout!“

Sám sebou hodil za nejbližší strom pod svahem, strhnul ze zad mušketu a začal zuřivě nabíjet, stejně jako několik dalších. Chladným ránem třeslo několik výstřelů, ale soudě podle zvuku štípajícího se dřeva nic nezasáhly. Navíc všechno začala zahalovat lepkavá mlha, což nutno říci v tomhle kraji nebylo nic neobvyklého. Jestli přežije, zaplatí nejmíň dva sudy a už nikdy, ale nikdy takovou blbost neudělá. Podělaný cetky! Měl se vyučit pekařem! Z mlhy se znovu ozval výkřik. Pak další. A ještě jeden. Výstřel.

„Do hajzlu, do hajzlu, do hajzlu...“ zuřivě nabíjel. „Chlapi?“

Nic...ticho. Uzávěr muškety cvaknul. Zapraskala větévka. Úplně zpanikařil. Naslepo vystřelil do mlhy, zahodil zbraň a dal se na útek. Jak klopytal lesem, už ani nevnímal rány od větví. V hrůze se otočil za sebe. Lesem zaduněl hluboký, hrdelní řev. Těžká pracka s drápy ho rozpárala doslova vejpůl a bílá mědvedí srst se zbarvila krví... Byl to vážně blbej nápad.

Léto 7 V.K. - přibližně téže doby

Narkesh - blíže neznáma oblast v divočině

Snad stovky hlasů snažily se jeden každý překřičet ty ostatní. Spílaly, vyhrožovaly, nařkaly, slibovaly i vyprávěly...nedaly mu spočinout, neumlkaly ve dne ani v noci. Kým vlastně sám byl? Který z těch hlasů byl ten jeho? A existoval v tom všem někde ještě vůbec? Marně se celé měsíce snažil všechny uchvácené duše ovládnout, byl na pokraji sil. Takový byl osud mistra učitele. Už se jen nepřičetně smál té ironii osudu. Bolest a utrpení jiných byly pro něj lahodným ovocem, aby teď sám zašel v agonii z tortury, proti níž všechna jeho umění zdála se být jen dětskou hrou. Kéž by mu dopřály aspoň chvíli klidu, jen jedinou chvíli!

„Ticho!“ zazněl náhle hlas jako dunění zuřící bouře.

A pak se to stalo... Najednou...byly všechny pryč. Vlastně ne, nebyly pryč, pořád je svíral nesmrtelných spárech, to jen konečně celý maělstrom umlknul.

„Kdo jsi? Odpověz!“ sesbíral rychle Nihlathak poslední zbytky sil.

„Nabízím ti dohodu...neživý... Povedu tě na cestě k moci, naučím tě jak zkrotit tvé sluhy, dám ti příležitost naplnit ty nejkrutější touhy, dovolím ti stát se bohem pro všechny smrtelné...“

„A za to?“

Ozvalo se dlouhé, hluboké zavrčení. Neznělo výhruzně, spíš pobaveně.

„Žádám jen málo...neboť tvoje cesta dláždí mou...“

„Kdo jsi?“

„Mám mnoho jmen...a copak na tom záleží? Nehledám otroka, potřebuji vůdce...potřebuji takového, jako jsi ty...“

Nemrtvý rychle přemítal. Může neznámý číst v jeho mysli? Nepochybně...a proto už také zná odpověď. Přesto ji chce slyšet. Chce slyšet rozhodnutí učiněné v ponížení, když sám velký Nihlathak nyní nemá možnost volby, ani svůj vlastní osud ve svých rukách. Má se stát jen loutkou? Ne...to nikdy...ale nyní není jiné cesty...prozatím...

„Přijímám...“

„Výborně...neživý...výborně...nezklamal jsi má očekávání. Budeš se bránit a budeš se vzpírat, ale já nakonec přesto dojdu svého cíle... Ale neboj se nic, budeš-li moudrý, i tvé sny se naplní...ty nejhorší z nich... A já povedu tvé kroky...“

Pak už se neznámý jen smál...smál se smíchem, který i do černého a zvráceného srdce mistra učitele zaryl osten ledového strachu.